

תזתמל

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

עליו לצאת ולראות שכל ילד בדורנו יקיים

תורה ומצוות ויצעק שחזא רוצה משיח

ורא נסוד 5

ערב שבת קודש פ' תרומה
ה'י תהא שנת סגולה

רצו

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כיצד לפעול אצל הילד שיצעק שדוא רוצה משיח

- לשים מה צריך הוא להסעיר את הילד אודות משיח? • ע"כ אומרים לו, שזהו אחד מהי"ג עיקרים, ובמילא צריכים להסבירו לילד ולחנך אותו לכך • ובאם אין מלמדים זאת לילד, הרי זה היפך מעיקר באמונה, היפך התורה! • אופן החינוך לפעול אצל הילד שיצעק שהוא רוצה את משיח, הרי זה ע"י שנותנים לו סוכרי' ופרסים כו' • קטעים משיחת ש"פ תרומה, ג' אדר ראשון ה'תשמ"א – בלתי מוגה בתרגום תפשי' ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

שום הטענות: כיצד מדברים אודות משיח עם ילדים? הרי משיח הוא ענין נעלה, ועד שמשיח הוא מבוחר המין האנושי, כליל המעלות – וא"כ, איד מורדים ענין בה נעלה לילד ומקשרים זאת עם פרסים וצפינועים וכו'?

כששואלים זאת שליח חב"ד – הרי שבתורה, מצד החושך פכול ומכופל, הוא לגמרי מובלבל ו"רעש" ("איגאנאנצן צוטומלמ"י); ואח"כ נעשה אצלו חלישות בענין – שהרי שאלו אותו שאלה: במילא הוא נגש לספר זאת לשוני, ופועל גם אצלו חלישות! ועוד יתרה: הלוא הוא שליח חב"ד? נכון שאותו אחד ששאל אותו גם ידע את מעלת המשיח – אבל הרי הוא, השליח, למד חסידות, וידע הוא שמעלתו של משיח היא הדבר כי זהו בודאי אמת!

"יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"

בקשר עם פ' השביעי פ' תרומה, בניית המשכן והציווי "יעשו לי מקדש גי", מובא בזה צילום נדיר (מוקטן) של קטע מהגמ' כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחה להתלמידים ולהתלמידות שיחיו – בבהכנ"ס, אחרי תפלת מנחה – יום ד' פ' בהעלותך, י"ג סיון ה'תשמ"מ

(נדפסה בלקו"ש חל"ג ע' 263 ואילך)

להלן מענוה הכתי"ק (בא בהדגמה):

ג. אין דערויף אין זיכער! דאָ און אַווייזונג פאַר יעדן אידן, אין זיין טאַג טענעלעכער אויפירונג – אפילו אז ער איז ניט א' כהן, אפילו אז ער געפינט זיך ניט אין ירושלים און אפילו אין דער צייט וואָס דער דערמ"ק איז ניט קיים.

דער אונטערשייד (צווישן דעם "בהעלותך את החרוה" פון אהרן הכהן און דעם "בהעלותך את החרוה" פון יעדן איד) באַשטייט אין דעם, אז אין דעם משכן (אין מדבר) האָט דאָס געזאָרפט טאַן אהרן הכהן אָדער זיינע זיין, און אַזוי דערזאָרן אין דעם בהמ"ק אין ירושלים,

ויש לומר – וויבאַלד אז דאָס איז די כליות'דיקע מנווה ומשכן (און בהמ"ק) פון דעם גאַנצן אידישן פּאָלק, דאָרף מען האַבן דעם כללות'דיקן כּהן פון דעם גאַנצן "עממלכת כהנים", וואָס דאָס זיינען געווען אהרן און זיינע קינדער;

משא"כ אין יעדער אידישער חו"ד, וואָס אויף איר זאָגט דער אויבערשטער "ישכנתי בתוכם", אז ער וועט דארטן רוהען, **שׁוֹבֵב זײַן**, מאַכן דערפּון אַ משכן און מקדש – דאָרפן דאָס טאָן די אידן וואָס יעדערער פון זיי געהערט צום "עממלכת כהנים", און אין בדומא צו דעם כּהן וואָס אים איז אָנפאַטרויט געוואָרן דער אָנציינדן די מנורה אין דעם כללות'דיקן בהמ"ק פון דעם גאַנצן אידישן פּאָלק.

פ'ע, **ש'ע**, **ש'ע** **מבדל ברכת התורה על כל ענין שבתורה איזה שיהי'.**
* **כיון שהתורה (לשון הוראה) היא נצחית וכולה ניתנה לכל אחד ואחת מישראל (גם) בפ'ע,**

יציאת מצרים אינה מתאימה לכללי הפוליטיקה...

אבל האמת היא שדון הוא דין, ואינו קשור בקביעות זמן! לאחריו כל זה יש להם טענה נוספת: הרי ההחלטה על גזיר כהלכה או שלא כהלכה היא ענין הקשור עם פוליטיקה, וא"כ אי אפשר בכלל להתערב בכך.

אך לפי זה קשה כל הענין של מתן תורה: איך הקב"ה הוציא את עם ישראל ממצרים ונתן להם את התורה? הרי הם היו במצרים, מקום שבו עבדו עבודה זרה בצורה המשולמת ביותר ("אין דעם בעסטען אופן און אין דעם שענסטען אופן"), והרי מצרים הייתה מדינה גדולה וסביבה היי עמוז ומואב, וא"כ כיצד הקב"ה יכול ה' להוציא את היהודים משם ולתת להם את התורה – זה הרי לא מתאים עם כללי הפוליטיקה!...

– כך הם פני הדברים כאשר טוענים ש"מיהו יהודי" קשור עם פוליטיקה!

בעצם הם טוענים את אותה הטענה שטען המן הרשע

והם מוסיפים לטעון: היות זהו קשור לפוליטיקה מיהו זה המבין בפוליטיקה אם לא הוא עצמו? וכאשר שואלים אותו: כיצד תכך מתערב הרי נוגע בדבר, איך אתה יכול להביע דיעה בזה? אזי לפועל הוא כן מביע את דעתו ומסיף ואומר שזה לא נוגע בכלל לך, כיון שהרב הוא מעיירה קטנה (א קליין שטעטל!), "ישנו הוא", הוא זקן ומבוגר ולא שייך לתקופה שלנו, במלוא אל לך להתערב בעניני התקופה, שהרי הוא שייך לעבר!

למעשה הם טוענים את אותה טענה שטען המן הרשע: "אלקייכס ישן הוא" (אסת"ד פ"ז, ד) – זהו דבר ישן שאינו שייך להיום!

עד כדי כך שלאחרונה התפרסם בעיתון מה שאמרו על רב פלוני שאמר ענין מסויים, שהוא בסך הכל "מצפצף" המשמעות "מצפצף" היא – שלא רק שאין בברזי ממש אלא הוא בכלל לא דיבר, זהו סתם צפצוף! ומבלי להתחשב בכך שמדובר ברב עם זקן לבן יש להם עזות לומר זאת עליו!

לכאורה מה כל "מדלותם" של אנשים אלו? – רק בזה שבידם תלוי הפרנסה של כמה יחודים. כל אחד מבין שבכך מתבטאת כל מציאותם.

עליהם לדעת שכאשר הם יסירו מעצמם את מרותו של הקב"ה, סוף-כל-סוף יסירו את מרותם הם ולא יהי' להם אפילו ענין זה*.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ כ-תשא, פ' פרה ה'תשל"ב – בפרו מתנה)

* תלכה השני של שיחה זו יופיע אי"ה בגליון רחצ. תמו"ל.

ועל כך אומרים לוי: זהו אחד מח"א עיקרים, ובמילא צריכים להסבירו לילד ולתור אותו לכך.

ובאם אין מלמדים זאת לילד, הרי זה היפך מעיקר באמונה, היפך התורה! אבל, לאחריו הכל, עדיין טוען הוא:

היתכן לקחת ענין כ"כ נעלה כמשיח, ולקשר א"ז עם פרסים, מחשקים וסוכרות, ענינים כה פשוטים? והביאר בה:

הרמב"ם כותב בפירושו המשניתי, ועד"ז מובן מהלכות תשובה להרמב"ם, שחינוך הילד צריך להיות באופן, שקודם מחוללים לחנוכו בענינים השייכים אליו, ממתקים וכיו"ב, וכבר המודמה וכי' – שזהו הענין ד"מותר שלא לשמה בה לשמה"; זאת-אומרת, שצריכים להתחיל עם "שלא לשמה", ענינים פשוטים.

ואע"פ שצריכים ללמוד את התורה לשמה, ואפי' בשביל הענין דגן-עוד ועולם הבא, זהו עדיין שלא שמה, כיון שצריך להיות לגמרי "שלא על מנת לקבל פרס" – אבל בגניתיים, כל זמן שהוא עדיין לא אוהו ב"לשמה", יקונים לחנוכו בענינים השייכים אליו, בין אם זה פרסים, או כסף, או סוכריה וכיו"ב. דמכיון שאינו שייך עדיין לענינים נעלים – לכן בכדי לפעול עליו – מוכרחים לדבר איתו לפי ערכו, ענינים פשוטים.

ולכן מנבקים שיסבירו לילדים את ענין המשחית, וגם להסביר להם שכאשר משיח יבוא יהי' להם ריבוי ממתקים וכיו"ב, כי דוקא בכך אפשר לפעול עליהם.

ואם כן – תסביר גם לשני בדרכי נועם ובדרכי שלום שזו אמת, ובמילא – גם הוא צריך לעסוק בה.

הביאר על טענה ת"ל:

הלוא התורה כולה ניתנה לכל בני-ישראל, גם לילדים, שהרי "תורה צוה לנו משה מרשה קהלת יעקב",

את-אומרת, שיש לחנך את הילד בכל עניני התורה ומצוותי, ולנאכ"כ בנוגע לעיקרי האמונה, והרי עיקרי האמונה הם י"ג עיקרים, שאחד מהם הוא העיקר ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", שזהו הענין דביאת המשיח.

ומזה מובן, שצריכים לחנך ילד גם לעיקר זה, הענין דמשיח, (כיון שאם לא כן – יהיו אצלו רק י"ב עיקרים, והרי ישנם י"ג).

וצריכים לדבר על כך עם כל ילד, שלכאורה אפשר לטעון: הילד הרי נמצא בארצות-הברית, אזי יסתפק בדיבור איתו אודות תורה ומצוות, והיות שארצות"ב היא מדינה הבה הלה בהחובה, זו מלכות של חסד – יתאים את החינוך להנהגות המדינה; לשם מה צריך הוא להסעיר ("סונוללעין") את הילד אודות משיח?!

היא רק יאמר לילד שמשיח הוא דבר נעלה ביותר (בדומת כלי זהב שמנוחים אותו על מדף בבור), וכשיתבגר – יסביר לו זאת יותר באריכות וכי';

אבל לגשת לילד ולומר לוי: צעק שאתה רוצה משיח, תשיך נגזן באגלית, ותקבל סוכריה – על זאת, טוען הוא: כיצד אפשר לקחת ענין כה נעלה ולהורידו לילד?!

לכל לראש – עליו לדעת שזהו אמת לאמיתו!

לכל לראש – עליו לדעת שכיון שזהו שלוחות של נשיא דורנו – יש לזה שייכות לילדים דורו זהו! וכאם רק לא יתבלבל מיד, אלא יעמיק להתבונן בו, הוא יראה שכן פסק הרמב"ם, ועוד לפניו – שלמה המלך, שאז עוד חייתה נתינת מקום לשאלה האם "חנך לנער" צריך להיות "ע"פ דרכו" או באופן אחר – ופסקו שארץ להיות "ע"פ דרכו", ובאם הוא לא עושה כן – הוא מועל בשלחותו לעיני החינוך! היות שמסרו לו את הילדים כדי לחנכם בכל עיני החינוך, שהיא "תורה אחת", ולאפי"כ שאי-אפשר להפריד את ה"אג עיניקם".

ואופן החינוך לפעול אצל הילד ה"אחכה לו", שיציעק שהוא רוצה את משיח, הרי זה ע"י שנותנים לו סוכ"י ופרסים וכו', כי לעינינו אלו יש לילד שייכות, משא"כ לעינינו נעלים.

ומכיון שזהו שליחות של נשיא דורנו – עליו לצאת ולדאוג של ילד בדרונו יקיים תורה ומצוות ויצעק שהוא רוצה משיח, – לא מדברים אודות ילדים כמו שהיו בדרונו של חזקיהו, שבימיו "בדקו מדן ועד באר שבע... ולא מצאו חינוך וחינוקת". שלא היו בקיאות בהלכות טומאה וטוהרה" – אצל חזקיהו אכן ה"י"ב"קש חק"ב"ה לעשות חזקיהו משיח", אבל בפועל זה לא ניתן – מדברים אודות הילדים הנמצאים בדרונו זה – הדור קודם משיח, ובמילא צריכים 'לחטוף' ('איינכאפן') ולספר לילדים אודות משיח.

.. בנוגע לתניוקות במיוחד מוצאים מדרש נפלא:

על הפסוק "ודגלו עלי אהבה", אמרו המדרש: "אפילו תנינוק מדלג על האזכרה כמה פעמים... אמר הקב"ה ודילוגו עלי אהבה",

זאת-אומרת, שאפילו אם ילדים, תניוקות של בית רבן, רוקדים או קופצים (כדרך התניוקות שהם רוקדים ומקפצים קודם הלמוד או אחר הלמוד) על "שמות" של קלף, או בזמנו – על ספרים (כיון שהם לא מבינים את קדושת הענין, ואפילו באם הם כן יודעים – הם אינם יכולים להשמר מהן) -

אומר הקב"ה, שזה אמנם "על", אבל ביחד עם זה זהו "דילוגו עלי" אהבה" – לא רק שמוותר להם לעשות זאת, אלא הקב"ה אמר על כל שלבניו זו "אהבה" – מכיון שתניוקות של בית רבן עושים זאת, "כי נער ישראל ואהבה".

וההדגשה בזה היא עד כדי כך, שתורה שבעל-פה באה ומתקנת את התורה שבכתב: בתשב"כ כתוב "דוגל" – אומרת החושב"ע"פ שייקראו "ודילוגו"!

– שממדרש זה רואים עוד יותר, עד כמה חשוב להוריד את עצמו לתניוקות, עד שאפילו הקב"ה מוריד עצמו אליהם – שייקפצו וירקדו על שמותיו, והוא אמר שזה ענין של אהבה!

זהו מדרש מפורש, ודדושג משתמשים בו בדרשותיהם, ואפי"כ, כאשר שואלים אצל שאלה – היתכן להוריד ענין נעלה כמשיח לילדים – מתבלבל למרוי!

לכל לראש – עליו לדעת שהענין הוא אמת!

המענה לטוענים ש"מידו ידוהדו" קשור עם פולטיקה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "הי תמלך"

לפני כמה שבועות השבתי לעצמי: הרי תבעתי כי בכל הזמנות יש לדבר אודות "מידו יהודי", ולבארה על מה ידברו בכל פעם מחדש, הרי אין טעם לחזור שוב על אותם דברים ישנים, ואי"כ כאשר יעבור כמה שבועות ירדו מכל הענין ולא יהי" על מה לדבר?

אך לאחרונה התברר כי היתה זו דאגת-שווא – אין לך יום שלא נוספים בו עינינו חדשים וטענות חדשות:

בתחילה היתה טענה כי לא הי' בנידון אף פסק דין מחרבנות הראשית. לאחר שסיימו עם טענה זו הגיעו עם טענה חדשה: על הפסק שכתבה הרבנות הראשית לא נרשם תאריך וזמן קביעו!

אך איזו טענה זו בכלל, הרי מדובר כאן על פסק דין בענין גזיר כהלכה ומה שייך כאן קביעות זמן? הרי באותו פסק (בסעיף 1) נכתב במפורש אשר זה האחראי על עיניי החיור, לא רק הפקיד, אלא זה שעומד על גביו, צריך לדאוג שיהיה גזיר כהלכה דקא, ואסור לכתוב את המילה "יהודי" על גזיר אחר. והרי ענין זה אינו קשור כלל לקביעות זמן.

בכל פעם שחוזמים על פתק המאשר גזיר שלא כהלכה, עושים את החיפז מפקח הרבנות הראשית. ועוד ידם נטויה בזה – הם חותמים בתדירות על פתקים כאלו. ולא שייך כאן קביעות זמן, וכנ"ל בכל פעם שחוזמתים על ענין זה חולכים נגד הפסק-דין של הרבנות הראשית.

ועוד"ז בנוגע לסעיף ד' בפסק ת"ל שבו הם כותבים כי יש לצאת מהממשלה, וגם בזה לא שייך ענין של קביעות זמן.

שאלתי אחד מחטוענים שבפסק הדין לא נכתב קביעות זמן: הרי גם על ציווי התורה "לא יהיה לך אלקים אחרים" לא נכתב קביעות זמן מתי אסור לעשות זאת, והאם יעלה בדעתו של מיישהו לומר: היות ולא מוקצב שם זמן איז לעת עתה הוא יעבוד עבודה זרה, רחמנא ליצלן, וכאשר הוא יגיע ליגל מאה ותשיע עשרה שנה איז הוא יתחיל לחזור בזה כיון שתיקף (כשישתקשקש ל"ד של מעלה) יהי' עליו לחת דין וחשבון ולא תותר לו הזדמנות נוספת, אבל עד אז מדוע עליו לחזור? הרי לא כתוב זמן שבו הדבר אסור!...

נניינו אלו נמצאים ככל לאחרי כל הנסיונות

.ויש להוסיף בה - שבמנינו אלו נמצאים ככל לאחרי כל הנסיונות כו', ובלשון הידוע (עי"פ דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) - שכבר סיימו אפילו "לצמצום הפתורים", ובמילא צ"ל כבר קיום היעוד "את רוח הטומאה אנכיר מן הארץ", שאז, תהי' כל העבודה בעניני קדושה, באופן דל"לכו מחיל אל חיל", עד "יראה אל אלקים בצנין".
(משיחת ש"פ תרומת, ו' אדר ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

חודש "דבריא מזללי" לענין הגאולה

ובמיוחד בעמדתו בחודש "דבריא מזללי", אשר, אם בכל הענינים נוגע שיהי' "בריא מזללי" - עאכ"ל בענין הגאולה האמתית והשלמה, שבוה נוגע באופן מיוחד ("אזר שסארק נוגע") - שיהי' "בריא מזללי", וכדי שהגאולה תבוא מוקדם יותר, שכן, אפילו ע"י הקדמת הגאולה ביום אחד, או אפילו בשעה אחת, או אפילו ברגע אחד בלבד, ואפילו כשהרגע הוא "רגע קטן" - הרי זה רגע שבו נמצאים "שכינתא" וכל אחד ואחד משראל האנשים הנשים ורוסו - בגלות, וממילא מובן, עד כמה נוגע שהגאולה תבוא אפילו ברגע אחד קודם!
(משיחת מצוצי ז' אדר ראשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

יש לך שמחה במשפחה?

יום הזלדת, כריית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה בי"ח המלך?

אם מתנה מקורית, אם הפצה בקנה מידה עולמי
זאב, והוא העיקר, עייז תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מדי"ט
ניתן להלך את הי"ח המלך כתשורה בשמחה
(כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן ידי להוסיף כתום)

כתרה"כ: 778-6670 (718)
כתרה"ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

לבנות את ביהמ"ק בפשטות

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (פרשתנו כה, ה)

ברורנו זה - הדור האחרון בלוח ודור ראשון של גאולה - לאחרי שסיימו הכל, וצריכה להיות רק קבלת פני משיח צדקנו בפועל - ודאי שהקו"ה מובד כל יחודי בעשירות בוחב בגשמיות וברוחניות, עד באופן (כפי שה' ב"מי צאתו מארץ מצרים" כן הוא גם עתה "אראנו נפלאות") - ש"איך לך כל אחד ואחד משראל שלא היו עמו תשעים תמורים לובים טעונים מכספה וחבה של מצרים..."

כדי . . . לצל את העשירות ("זהב כסף ונחושת וכו') לעשי' מביחו הפטיי משכן ומקדש לה' (ושכנתי בתוכם בתוך כל אחד ואחד), כולל - גם ע"י נתינה לצדקה לבנות בית הנכסת ורבת המדרש כפשוטו, "מקדש מעט".

ועוד והוא העיקר - בענין שהזמן גמא - בניית בית המקדש השלישי בפשטות ממש: לאחרי כל הפירושים בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כולל הפירוש "בתוך כל וא"ו" - הרי אין מקרא יוצא מילי פשוטו, לכל לראש הפירוש בזה בנוגע להלכה למעשה - שלבני ישראל ישנו החיוב לבנות את בית המקדש.

ובנוגע אלינו הנונה - לבנות את בית המקדש השלישי, בפשטות ממש, כפי"ד הרמב"ם שיבנה ע"י משיח צדקנו, "ובנה מקדש במקומו", וע"פ דברי הרמב"ם "הכל חייבים לבנות ולסעד בעצמן ובממונם, אנשים ונשים כמקדש המדבר", מובן שכן הוא גם בנוגע לבית השלישי, שכל יחודי ישתתף בה ע"י נדבותו, אנשים נשים, ויש לומר - גם טף (כשם שה' בדברת המשכן).

(משיחות זילות ד', ה', ו' ושבת קודש פ'תומה ה'תשנ"ב - מוגה. תרגום מאידית*)

"פירוש רבי תנחומא"

עצי שישים: ומלוי היו להם צמלצל, פולש רצי כנחומתא, ישקז לנינו אפה צרות הקולש שעמללו ושרלל לצמות משכן צמלצל, והצלו מלצים למלצים ונסעם, וואס לצנוו לשלם עממם כסאלאו מלצים.

. . . אמנם, עדיין נשאלת השאלה אצל "תלמיד ממולה":

מהו אמנם גדל ההכרח בעפולתו של יעקב אבינו בהבאת נטיעת ארזים במצרים לצורך עשיית המשכן מאתיים ועשר שנים לפני הציווי דעשיית המשכן?
והביאור בזה - מרמז רש"י ("בינה של תורה") בהכחיו את שמו של בעל המאמר, "רבי תנחומא":

* התרגום חוגה ותקן מחדש על ידינו. חמ"ל

”מנחתם שמו, וגם מענדל”

דוע מרדל אשר משיח – מנחם שמו, וגם מענדל, בנימטריא ”צדק” [כידוע בנוגע שמו של אדמו”ר ”הצמח צדק” – גימטריא דשמו ”מנחם מענדל”]. ש”צדק” (וגם ”צמח”) הוא שמו של משיח.

(משחת ש”פ תרומת, ו’ אדר ה’תשנ”ג – מונח, תרגום מאידית*)

”חייילי בית זוד” יצילו את המצב

.. יאב”כ ישיבת תומכי תמימים שנתייסדה (ע”י אדמו”ר (מוהרש”ב) נ”ע) בסוף זמן הגלות,

בכרי שתלמדי הישיבה יהי ”נרות לואיר”, לואיר את החושך כפול ומכופל דעקבתא דמשיחא, **”בנר תמיד** של המאורות כו”

וכפי שידועה ירתח אדמו”ר (מוהרש”ב) נ”ע לתלמדי הישיבה בענין ”כל היצא למלחמת בית דוד” – שתלמדי הישיבה הם ”חייילי בית דוד” אשר עשו את ”הצלת מצב כלל ישראל” מאתם ”אשר חרפו עקבות משיחד”.

וימלאו את הפיונה ד”פצו מעינוותיד חוצה” (ע”י רבתינו נשיאינו) שתביא את הגאולה.

(משחת ש”פ תרומת, ו’ אדר ה’תשנ”ג – מונח, תרגום מאידית*)

”המאורע שאילע – אינו אלא נסיון בלבד”

כשם שעד עתה ה’ מונח (”אָפּענלינגס”) אצל כא”א מאתנו שהרב יוליכנו לקראת משיח צאקנו – צדק להיות מונח כן גם עתה.

והמאורע שאילע כו’ – אינו אלא **לעיני בשר** שלנו, ואינו אלא **נסיון בלבד** (א) הנסיונות דחבלי משיח שצרכים להיות קידת ביאת גואל צדק), שכל ענינו הוא **שמעלים ומסתי על האמת**, .. וכוונת הנסיון היא בשיביל התגברות והעמידה בנסיון, שע”י זדוהים ומטבלים העולם והחסתר **ומתגלה האמת** (כמבואר בדרושי חסידות).

(משחת ש”פ תרומת, פ’ זכור השי”ת – בלתי מונח)

(* החתום הוגה חתמן עש”דני. חס”ק.)

”נתחומא” הוא מלשון **תחומיון**. ולכן, ”פירש רבי **תחומא**” ש”יעקב אבינו צפה ברוח הקודש וכו’”, מכיון שענין זה מהוה **נחמתן של ישראל**:

כאשר ב”י נמצאים בגלות מצרים, במצב דקושי השעבוד, עד לגזירת ”כל הכן הילד היארה תשלכורח”, וכו’ וכו’ – הרי, מלבד **ההבטחה** ד”אזכר אעלך גם ערה”, שאזכרם הם עידוד ונחמה **בראותם בעיניהם ממש את עצי הארזים** שהביא יעקב ונטע במצרים, מכיון ש”צפה ברוח הקודש שעתידין לבנות משכן במדבר”, **”וצוה לבניו** (ובניו לבניהם אחרים, וכן הלאה) **לטייל עמהם כשיצאו ממצרים**”;

כלומר: **עצי שטים לצורך עשיית המושכן גופא** – היו יכולים אמנם להשיג גם באופן אחר, אבל, כדי שתה’ **נחמתן של ישראל** (ענינו של רבי **תחומא**) – הצדך יעקב אבינו להביא ארזים ולנטעם במצרים, ולצוות לבניו שיטילו עמהם כשיצאו ממצרים, כדי שבמשך כל זמן גלות ושעבוד מצרים יהיו **לנר עיניהם** עצי הארזים שנטע יעקב אבינו על מנת שיטילו **כשיצאו ממצרים**, היינו, שעצי ארזים אלה מסמלים וממחשיים את גאולתן של ישראל.

ומכאן באים לענין של נחמה גם בנוגע לגלותנו זה האחרון:

כשנמצאים בחשכת הגלות, ”כל הגלויית נקראו ע”ש מצרים”, ב”מדבר העמים”, ”נחש שרף ועקב וצמאון גו”, חושך כפול ומכופל דעקבות משיחא – אומר רבי **תנחומא**, מתחם של ישראל, שאין להפעל מחשבת הגלות, מכיון שידועים שהתכלית והמטרה היא **”לבנות משכן במדבר”**, היינו, לעשות ממצריאת ה”מדבר” משכן ומקדש לו ית’, דורה לו ית’ בתחתונתו,

עד לקיום הציווי ”יצעו לי מקדש” כפשוטו, ביהמ”ק השלישי, שבו יתגלה גם המשכן שעשה משה, משכן המדבר.

ויש להוסיף בזה – בהקדמה:

לאחר ש”יעקב אבינו צפה ברוח הקודש” שיצאו ממצרים ויעשו משכן כו’ – כיצד יתכן שלאח”י יהי ענין של חורבן וגלות, ”בנים שגלו מעל שולחן אביהם”?

והמענה לזה – ע”פ דברי של **יעקב אבינו**, אשר, גם בידעו אודות כל החטחות שהבטיח לו הקב”ה, ”זאתה אמרת היטב אויבי עמך וגו’”, הוצדך **להתפלל ולבקש** מהקב”ה, באמרו ”שמא משהבטחתי נתלכלכתי בחטא”.

אמנם לאחרי שרואים בפועל שתקב”ה קיים את הבטחתיו – אזי ידועים שאין מקום לחשש כו’, כלומר, דבר ברור הוא שהקב”ה מקיים את הבטחתיו, וכפס”ד הרמב”ם ”כל דבר טובה שיגזור הא-ל . . אינו חור”.

ובנוגע לענינו:

הקב”ה הבטיח לגאול את ישראל, והתורה מעידה שכבר ”כלו כל הקיצין”, עוד בזמן הגמרא...

וגם ענין התשובה (”אין הדב תלוי אלא בתשובה”) ישנו כבר – כדברי רבינו הזקן באמרת” בנוגע לברכת ”סלח לנו כו’ ברוך אתה ה’ חנון המרבה לסלוח”, ש”אין כאן שום

לעורר ביתר שאת בכל יהודי השתקקות וגעגועים לגאולה

... מזה מובן הלימוד עתה מהמודבר לעיל, ובפרט בדורנו זה:

בני ישראל הינו ונתאוו בהשתקקות עצומה לגאולה – **"אחכה לו בכל יום שיבוא"** [וי'ל שוה כולל את ה"אחכה" דבנין ביהמ"ק השלישי וכל הענינים שבאים בבית המשיח]. עד שזה התבטא בפעל בהנחה (והוראה) של כמה ללמד "תורת כתנים", לימוד הדנים הקשורים עם ביהמ"ק והקב"ב קבוצות כו' (כולל הפרישות דשביעות אלו), בכדי שהיו "מוכנים" לגאולה שיכולה לבוא תיכף ומיד – ע"י ידיעת ההלכות שהיו נוגעות לפעל עבור ה"כתנים בעבודתם לויים בדוכנים וישראל במעמדם".

עאכו"צ בדורנו זה, לאחר ש"כלל כל הקיצוץ", ועפ"י כל הסימנים בגמרא ומדרישי ה"ל נמצאים כבר בעקבתא דקבוצתא דמשיחא, ודבר ברור הוא שדורנו הינו הזר האחרון והולות, והזר הראשון דהגאולה.

ובפרט כשנמצאים במי סוגלה, ימים מסוגלים ביותר להגאולה, כהשביעות שמתחילים משבת זו, כשקוראים בתורה אודות "יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", עם כל הפרטים האמורים לעיל – ה"ז צריך לעורר ביתר שאת וביתר עוז בכל יהודי [נוסף להקיום ד"יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוך כאו"א, במשכנו הרוחני, בביתו הפרטי וכו'] השתתקקות וגעגועים לגאולה האמיתית והשלימה ולבית המקדש השלישי, ועבודת המקדש, החלקת המנוחה והקב"ב הקבוצות וכו'.

ועוד ועיקר: זה צריך להלע למעשה **פועל**, – להחסיף ביתר שאת וביתר עוז ב"מעשיות ועבודותי" שמבטאים את הגאולה, ובמיוחד – ענינים (בעבודת ה') שהם מעין – וממחים עוד יותר – את הגאולה, כולל ומתחיל מלימוד הל' בית המקדש ותורת כתנים (כמבואר בפרשות אלו בתורה שבכתב, ותורה בפירושה ניתנה – בתשובע"פ), ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה – העבודה בפועל מעין הגאולה. ובכללות: לעשות מכל דבר בעולם משכן ומקדש לה', ומקדש נצחי – ע"י גיצול הדבר למצוה (או תשמיעי מצוה), שע"י"ז מתאחד הדבר בחדר אשר למעלה הוא "צנחי לעולם ועד"; עוד שמגיע זה גם למטה, במצוה מלשון צוותא וחיבור עם הקב"ה. לדוגמא – ע"י מצוה הצדקה: ע"י נתנה מתמוון הפרטי לצדקה, עושים מהמטבע המשמית (וכי"ב) מצוה של הקב"ה, שונה" (כס) "מטבע של אש שמתחת כסא כבוד" (כ"ל). וזה נעשה מעין הכנה – להחירה בתחתונים, ידירה נצחית, שתהי' בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית (שאינן אחר"י גלות), וביהמ"ק נצחי.

(משיחת ש"פ תרומה, ו' אדר ה'תשנ"ג - מונה, תמוז מאידת *)

* חתמים תמה ותמן ע"י דעת: חת"כ.

ספק כלל מאחר שבקשנו סלח לנו מחל כנו", ומוסיף, "ואילו לא היינו חוזרים וחוזרים היינו **נגאלין מיד**, כמו שאנו מברכין בא"י **גואל ישראל**", ועאכו"כ בנוגע לתשובה דירכ"פ, שאז לא שייך החשש ד"חוזרים וחוזרים", לפי ש"שטן יבוא דכפורי לית לי, רשותא לאאסונו. השטן בגימטריא תלת מאה ושייתין וארבעה הוי, ש"ס"ד יומי אית לי רשותא כו', ביומא דכפורי לית לי, רשותא כו'" – הרי בודאי ובודאי שתיכף ומיד לאחר התשובה דוורכ"פ צריכה לבוא הגאולה.

ומכיון שלאחר כל זה עדיין לא בא – מתעוררת השאלה והדרישה התצוקה האמיתית של בני"י: **"עך מחי"י"?**...

ומעונה הרחילי לשאלה ודרישה וצפוקה זו הוא – שהקב"ה **ממלא** את בקשתם ודרישתם של ישראל, ומביא **תיכף ומיד** את הגאולה האמיתית והשלימה, **גאולה כפשוטה בפועל ממש!**

וכמורמו בדיוק לשונו של רש"י "פירש רבי תנחומא" – שענין הנחמה ("תנחומא") הוא באופן ד"פירש"י: (א) לא דרש, דרש ופסטי"ל יפה, כי אם, פשוט הענין, היינו, הנחמה וגאולה **כפשוטה ממש**, שהי' לא יתכן שה"גלות" יהי' בפועל ובפשוטות, ואילו הנחמה – באופן של "דרש" בלב... (ב) "פירש" מורה על ביאור והרחבת הענין, כידוע הביאור בלשון "פירש העבש"ט", מלשון "פאנאנדער-לגעפרויטי", שבו מודגש עוד יותר שהגאולה היא כפשוטה ממש.

וכידוע מענה אדמו"ר מהר"ש לאביו הר"צ ע"ד הצורך בגאולה כפשוטה: כששאל המה"ש אצל הר"צ ע"ד ה"ק"י" דשנת תר"ג, היתכן שמשיח לא בא, והשיב לו, הרי דפס' ה"לקוטר-תורה" (גילוי פנימיות התורה, תורתו של משיח) – נענה המה"ש ואמר: הכול טוב ויפה, אבל, בני"י רוצים וצריכים משיח כפשוטו, בפועל ממש, למטה מעשרה ספחים!

כלומר, ע"פ תורה יש מקום לב' הדעות כו', ומי הוא זה שמגלה וקובע שצריכה להיות הגאולה כפשוטה ממש – **אדמו"ר מהר"ש**, שדרכו המיוחדת מתבטאת בפתחו הידוע **"לכתחילה ארבעה"**, ובחדגשת שלילת ההנהגה באופן אחר, **"העולם סבור שיש ליל ארוננועו"**, וכשלא יכולים, הולכים **ארבעה**, ואילו אני סבור, שצריכים ליל **מלכתחילה ארבעה**, היינו, שמי שאינו הילך בדרך ד"לכתחילה ארבעה", שייך הוא לסדר והנהגה **דעולם!**

והי"ד שמהדבר אודות "פירש רבי תנחומא" נוכח תיכף ומיד לנחמתו של ישראל, נחמה כפשוטה ממש, בפועל ממש, למטה מעשרה ספחים – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז, תהי' גם שלמות הנחמה על הגלות, "אוד ה' כי אפת בי".
ותיכף ומיד – "זאתה תצוה את בני ישראל גו' להעלות נר המיד" (כפי שהולכים לקרוה בתפלת מנחה), שזוכים לראות את הדלקת המנוחה בביהמ"ק השלישי, שיבנה במחרה במינו ממש".

(משיחת ש"פ תרומה, ו' אדר ה'תשנ"ג - בלתי מונה)

* בסיום השיחה כל מהל עקב (ואח"כ נמן) יעד מחי". אח"כ החתול ל"ק אדמו"ר שליט"א לנגן יציעט ניעט ניקאווז", ואח"כ הולכי ע"ד אמירת ברכת אחרונה.